

UZASADNIENIE

Plan ochrony rezerwatu został opracowany na podstawie art. 19 ust. 6, z uwzględnieniem art. 20 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ochronie przyrody”. Zakres zrealizowanych prac został dostosowany do zasobów, tworów i składników przyrody, walorów krajobrazowych oraz wartości kulturowych rezerwatu. Przy sporządzaniu planu ochrony uwzględniono treść rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. Nr 94, poz. 794).

Rezerwat pokrywa się powierzchniowo z obszarem Natura 2000 Gołobórz PLH140028. W projekcie planu ochrony nie uwzględniono zakresu planu zadań ochronnych dla tego obszaru, gdyż został on ustanowiony Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 11 marca 2016 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Gołobórz PLH140028 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 2532). Zgodnie z przepisem art. 20 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody w planie ochrony rezerwatu przyrody pokrywającego się w całości lub w części z obszarem Natura 2000 nie uwzględnia się zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, jeżeli dla obszaru tego ustanowiono plan zadań ochronnych.

W rezerwacie nie wyznacza się miejsc wprowadzania psów, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 16 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, gdzie można wykonywać polowania, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, w związku z czym, rezerwat nie może wchodzić w skład obwodu łowieckiego. Kwestia wykonywania polowań w rezerwach przyrody oraz włączania tej formy ochrony przyrody w skład obwodów łowieckich została ugruntowana przepisami dwóch ustaw, tj. ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1173, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem łowieckim”. Zgodnie z art. 26 pkt 1 Prawa łowieckiego, w skład obwodów łowieckich nie wchodzi rezerwaty przyrody, z wyjątkiem rezerwatów lub ich części, w których na obszarach wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych nie zabroniono wykonywania polowania. Natomiast stosownie do art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, w rezerwach przyrody zabronione jest wykonywanie polowań za wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony. Poprzez taką konstrukcję prawa ustawodawca powiązał przepisy Prawa łowieckiego z przepisami ustawy o ochronie przyrody, zespalając obie te ustawy pojęciem „wykonywanie polowań”. Należy mieć przy tym na względzie, że ustawy te mają inny zakres przedmiotowy i zakaz wykonywania polowań w rezerwach jak i sposób zwolnienia z obowiązku jego przestrzegania wynika z rozwiązań ustawy o ochronie przyrody, regulującej zasady funkcjonowania tej formy ochrony przyrody. Natomiast narzędzie, jakie w stosunku do rezerwatów przyrody zostało zastosowane przepisami Prawa łowieckiego, należy traktować jako zagadnienie uregulowane ustawą o ochronie przyrody przeniesione na jego grunt z tej ustawy. Prawo łowieckie nie zawiera bowiem przepisów stanowiących podstawę do rozstrzygnięcia planem ochrony kwestii wprowadzania odstępstw od ograniczeń wynikających z utworzenia rezerwatu przyrody i z tego tytułu może regulować samodzielnie zasady działania obwodów łowieckich poza granicami tej formy ochrony przyrody. Prawo łowieckie w sposób ogólny wskazuje w art. 8 ust. 1, że w obwodach łowieckich prowadzona jest gospodarka łowiecka. Wskazać w tym miejscu należy, że ustawodawca wyraźnie rozgraniczył znaczenie pojęcia polowanie i gospodarka łowiecka. Zgodnie z art. 4 ust. 2 Prawa łowieckiego, polowaniem jest wykonywanie czynności obejmujących tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi zwierzyny żywej, łowienie zwierzyny przy pomocy ptaków łowczych zmierzające do wejścia w jej posiadanie. Gospodarką łowiecką będzie natomiast, zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, szeroko rozumiana działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzyny. Elementem wiążącym, będący częścią wspólną polowania i gospodarki łowieckiej, będzie pozyskiwanie zwierzyny, jako czynność wykonywana dozwolonymi dla polowania metodami zmierzająca do wejścia w posiadanie zwierzyny. Rezerwat przyrody został zdefiniowany natomiast w art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako obszar zachowany w stanie naturalnym lub mało zmienionym, ekosystemy, ostoje i siedliska przyrodnicze, a także siedliska roślin, siedliska zwierząt i siedliska grzybów oraz twory i składniki

przyrody nieożywionej, wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, kulturowymi lub walorami krajobrazowymi. Taka konstrukcja prawa pozwala przyjąć, że treść wyrażoną przepisem art. 26 Prawa łowieckiego należy rozumieć jako konsekwencję art. 13 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, którymi ustawodawca przyjął zasadę, że cała przyroda oraz walory krajobrazowe na terenie rezerwatu podlega ochronie i wszelkie działania podejmowane w rezerwacie winny być podporządkowane pod tę ochronę. Zastosowane w art. 26 ust. 1 Prawa łowieckiego rozwiązanie w zakresie wykonywania polowań pozostaje w związku z art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, który przewiduje, iż na obszarze rezerwatu przyrody zakazane jest polowanie, z wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony ustanowionych dla rezerwatu przyrody. Skoro bowiem w rezerwacie przyrody ochronie podlega cała przyroda, to wykonywanie w nim polowań może być dopuszczone na zasadzie wyjątku od generalnego zakazu wykonywania w nim tej czynności, wynikającego z ustawy o ochronie przyrody. Wyłączenie od przyjętej zasady ochrony przyrody w rezerwacie może nastąpić planem ochrony zgodnie z zasadami określonymi w art. 18, 19 i 20 ustawy o ochronie przyrody, będący przepisami powszechnie obowiązującymi wymienionymi w art. 26 pkt 1 Prawa łowieckiego.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, na których można prowadzić działalność wytwórczą, handlową i rolniczą o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 11 i art. 20 ust. 3 pkt 6 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wyznacza się miejsc połowu ryb i innych organizmów wodnych, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów ochrony ścisłej i krajobrazowej, o której mowa w art. 20 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody. Cały obszar rezerwatu obejmuje się ochroną czynną. Wskazanie w rezerwacie obszarów ochrony ścisłej skutkowałoby całkowitym i trwałym zaniechaniem bezpośredniej ingerencji człowieka w stan ekosystemów, tworów i składników przyrody oraz w przebieg zachodzących w nim procesów. Wprowadzenie na obszar rezerwatu tego typu ochrony wykluczyłoby możliwość ewentualnego podjęcia działań w sytuacji pojawienia się zagrożeń niewystępujących w czasie sporządzania projektu planu ochrony. W kwestii ochrony krajobrazowej wskazać należy, że stosownie do przepisów art. 117 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, ochroną krajobrazową w rezerwacie mogą być obejmowane wyłącznie grunty użytkowane gospodarczo. Rozpatrując kwestię prowadzenia gospodarki w rezerwacie przyrody, w pierwszej kolejności należy odnieść ją do reżimu prawnego obowiązującego w tej formie ochrony przyrody. Na jej terenie posiadają moc prawną ograniczenia, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawowo wprowadzone na obszar rezerwatu obostrzenia, mające formę zakazów, pociągają za sobą w konsekwencji ograniczenia, co do możliwości jego użytkowania. Ograniczenia te posiadają powszechnie obowiązującą moc prawną, skierowaną do każdego podmiotu, który znajduje lub znajdzie się w zasięgu terytorialnym objętym tą regulacją, bez względu na to, czy posiada on, bądź nie posiada, prawo własności do nieruchomości, czy też sprawuje nad nią nadzór. Taki stan prawny sprawia, że każdy, kto poprzez swoje działanie będzie powodował naruszenie któregokolwiek z zakazów zdefiniowanych w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, winien przed każdorazowym podjęciem planowanych czynności, uzyskać stosowną zgodę na zastosowanie odstępstw od ich obowiązywania. Na chwilę obecną nikt nie ubiegał się o uzyskanie zezwolenia na odstępstwo od zakazów obowiązujących w rezerwacie w związku z zamiarem zagospodarowania znajdujących się w nim gruntów i takie zezwolenie nie było wydane. Można zatem przyjąć, że jeżeli obszar dzisiejszego rezerwatu był użytkowany przed jego ustanowieniem, to z dniem powołania tej formy ochrony do życia użytkowanie znajdujących się w nim gruntów zostało zaniechane i na chwilę obecną nie są one w żaden sposób wykorzystywane. Wskazać w tym miejscu należy, że sam fakt istnienia na nieruchomości gruntów sklasyfikowanych w ewidencji gruntów jako np.: rolne albo leśne, czy to w rezerwacie czy też poza jego granicami, nie przesądza o jej zajęciu na prowadzenie działalności gospodarczej. Dopiero faktyczne, rzeczywiste, mające swoje umocowanie prawne, dokonanie na gruncie czynności składających się na prowadzenie działalności gospodarczej, powoduje powstanie sytuacji, o której jest mowa w art. 117 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody. Ustawa o ochronie przyrody nie definiuje pojęcia gruntu użytkowanego gospodarczo. Definicja taka nie znajduje się również w innych aktach prawnych. W przepisach art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70) ustawodawca zawarł

wprawdzie zwrot, grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej, jednak również nie zdefiniował tego terminu. Przy takim stanie prawnym, pomocnym przy ustaleniu, czy tego rodzaju grunty znajdują się w rezerwacie przyrody, może być legalna definicja działalności gospodarczej, którą zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.) jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły oraz przyjęta w tej materii doktryna, w której wskazuje się, że pod zwrotem "grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej" należy rozumieć objęcie gruntów w posiadanie, celem prowadzenia na nich działalności gospodarczej i na których w rzeczywistości wykonywane są czynności składające się na prowadzenie działalności gospodarczej. Łącząc ze sobą powyższe z zakazami obowiązującymi w rezerwacie przyrody, można przyjąć, że nie ma w nim gruntów użytkowanych gospodarczo. Ustawodawca, w celu doprowadzenia do realizacji strategii służącej utworzeniu i istnieniu rezerwatu, określił w stosunku do tej formy ochrony przyrody szczegółowy katalog zakazów, które winne być przestrzegane na jej terenie, wykluczając tym możliwość jego gospodarczego wykorzystania. W przypadku zlokalizowania działki na obszarze chronionym ustawowo, w tym konkretnym przypadku obszarze rezerwatu przyrody, granice ustawowego korzystania przez właściciela z jego nieruchomości wyznaczone są bowiem art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Przy tak ustalonym stanie prawnym, wskazanie w planie ochrony rezerwatu przyrody obszarów ochrony krajobrazowej, a co za tym idzie, dopuszczenie do użytkowania gospodarczego jego terenów, mogłoby mieć miejsce wyłącznie w stosunku do obszarów, dla których wprowadzono już wcześniej derogacje znoszące w nim ograniczenia w tym zakresie. Innymi słowy, działalność gospodarcza dokonywana na obszarze objętym zakazami mogłaby znaleźć się w planie ochrony, jeżeli byłaby kontynuacją dotychczasowego sposobu gospodarczego wykorzystania tego terenu, mające swoje prawne umocowanie w decyzji administracyjnej znoszącej obowiązki tych zakazów. Z ustaleń dokonanych w ramach sporządzania planu ochrony wynika, że w rezerwacie znajdują się wyłącznie grunty leśne mogące uchodzić za gospodarcze, w stosunku do których nie były wydawane zezwolenia na gospodarcze ich wykorzystywanie. Można zatem przyjąć, że teren ten, z chwilą objęcia go ochroną w formie rezerwatu przyrody, zmienił w sposób naturalny swoje przeznaczenie z działki użytkowanej gospodarczo na działkę, na której przyroda winna samoistnie się odradzać. Można z tego wywieść, że dopuszczenie w chwili obecnej użytkowania gospodarczego gruntów na tym terenie nie będzie wynikać z jego obecnego gospodarczego wykorzystywania i wpłynie na zmianę cech charakterystycznych na tym obszarze. Wyznaczenie w planie ochrony rezerwatu obszarów ochrony krajobrazowej będzie zatem stało w sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, zgodnie z którym, stosownie do zapisu art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, przyjętym założeniem dla działki zlokalizowanej w rezerwacie przyrody i nieużytkowanej gospodarczo, jest ochrona przyrody i zapewnienie nienaruszalności całego obszaru rezerwatu, jako spójnego ekosystemu. Przy takim stanie faktycznym i prawnym, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie odstąpił od wyznaczania w planie ochrony obszarów ochrony krajobrazowej. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie uznano, że użytkowanie znajdujących się w rezerwacie gruntów może mieć miejsce w zakresie związanym z prowadzoną w nim ochroną przyrody. Można w tym miejscu wskazać dodatkowo, że jednym ze zdiagnozowanych zagrożeń dla rezerwatu jest antropopresja. Przy sporządzaniu planu ochrony nie uwzględniono, jako właściwych dla ochrony rezerwatu przyrody i dających podstawę do wprowadzenia w nim ochrony krajobrazowej, naruszeń prawa do jakich dochodzi na jego obszarze, np.: poprzez poruszanie się pojazdami. W żadnej mierze nikt nie powinien bowiem podejmować czynności prowadzących do naruszenia obowiązującego dla tej formy ochrony przyrody prawa, gdyż stoi to w sprzeczności z celami, dla których jest ona powoływana do życia. Utworzenie rezerwatu przyrody, w rozumieniu przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jest celem publicznym i jako dobro społeczne, podlega szczególnemu reżimowi prawnemu, a co za tym idzie, naruszenie zakazów w nim obowiązujących stanowi wystąpienie przeciwko dobru chronionemu. Przyzwalanie na naruszenie podstawowych zasad obowiązujących w rezerwatach przyrody, z czasem stałoby się powszechnie akceptowanymi standardami, czyniąc tym obowiązujące prawo nieskutecznym. Mając na względzie powyższe oraz przyjętą w prawodawstwie zasadę *ex iniuria non oritur ius* stanowiącą, że z bezprawia nie rodzi się prawo, samowolne użytkowanie gruntów w rezerwacie nie powinno stanowić podstawy sporządzania aktu prawa miejscowego, jakim jest plan ochrony rezerwatu przyrody. Tego rodzaju działania, jako stojące w sprzeczności z obowiązującym prawem i szkodzące ochronie przyrody, winny

być wyeliminowane z krajobrazu rezerwatu, a instrumentem służącym osiągnięciu tego celu jest plan ochrony.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów i miejsc udostępnianych dla celów edukacyjnych, turystycznych, rekreacyjnych i sportowych, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów i miejsc udostępnianych dla amatorskiego połowu ryb i rybactwa, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W zarządzeniu nie wskazano obszarów, ani miejsc udostępnianych dla badań naukowych. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie, udostępnianie rezerwatu w celu prowadzenia badań naukowych może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 24 i ust. 5 ustawy o ochronie przyrody. Uzyskanie indywidualnej zgody na prowadzenie tego typu czynności gwarantuje z jednej strony nadzór nad ich rodzajem i metodyką zabezpieczając z drugiej strony rezerwat przed negatywnym oddziaływaniem realizowanych prac, czy też przed wykonywaniem prac badawczych, których tematyka nie wymaga ingerencji w ekosystem rezerwatu. Szeroki zakres i tematyka badań naukowych sprawia, że pełną kontrolę nad ich wpływem na rezerwat można zachować tylko poprzez rozpatrzenie indywidualnego wniosku. Nie występuje natomiast możliwość precyzyjnego zdefiniowania w planie ochrony dla wszystkich rodzajów badań jednego sposobu postępowania, który minimalizowałby ich negatywny wpływ na rezerwat.

W kwestii zdefiniowanych planem ochrony wymagań ochrony przyrody koniecznych do uwzględnienia w dokumentach z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego wskazuje się co następuje. Wzrost presji antropogenicznej, przekładające się na zagospodarowanie przestrzenne służące obsłudze różnych jego funkcji, sprawia, że stale zmniejszają się zasoby przestrzeni wolnej od przekształceń z nią związanych. Rosnąca ekspansja na użytkowanie coraz to większych obszarów, doprowadza do powstawania konfliktów na linii środowisko przyrodnicze i zagospodarowanie przestrzenne. Stają się one tym bardziej niebezpieczne, gdy zaczyna wykorzystywać się najatrakcyjniejsze, stosunkowo dobrze zachowane i mało przekształcone antropogenicznie zasoby przyrodnicze. Przeprowadzona na potrzeby niniejszego planu ochrony ocena stanu zagospodarowania przestrzennego, uwzględniająca w szczególności zewnętrzne uwarunkowania, wynikające z potrzeb ochrony przyrody rezerwatu, wykazała możliwość powstania zagrożeń zewnętrznych dla właściwego funkcjonowania jego celu ochrony. Związane są one głównie ze zmianami antropogenicznymi w przestrzennym zagospodarowaniu obszaru otaczającego tę formę ochrony przyrody. W celu zachowania ładu przestrzennego, w formie niestanowiącej zagrożenia dla rezerwatu, przepisami planu ochrony wprowadzono w życie wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w dokumentach określających sposób zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, plan ochrony dla rezerwatu przyrody musi zawierać sposoby eliminacji lub minimalizacji zagrożeń dla przyrody, zdefiniowane jako wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w planach ogólnych i miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Przy formułowaniu niniejszym planem ochrony koncepcji przestrzennego zagospodarowania, kierowano się zasadą zachowania, dopuszczenia, zrównoważonego użytkowania terenów otaczających rezerwat, w zakresie pozwalającym utrzymać ochronę jego walorów przyrodniczych na dotychczasowym poziomie. Narzędzie to w głównej mierze ma nie dopuścić do powstania lub przynajmniej pozwoli ograniczyć skutki ewentualnej kolizji pomiędzy działalnością człowieka a wymogami stawianymi w stosunku do ochrony rezerwatowej. Sposób sformułowania przepisów ustawy o ochronie przyrody pozwala uznać plan ochrony, za jeden z głównych sposobów planowania przestrzennego, bilansujący realizację potrzeb o określonej funkcji z możliwością ich lokalizacji na przestrzeni otaczającej rezerwat. Zgodnie z przepisami art. 19 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody, plan ochrony rezerwatu przyrody jest powszechnie obowiązującym aktem prawa miejscowego, a co za tym idzie, rangę tę mają określone nim wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w aktach z zakresu planowania przestrzennego. Status prawa miejscowego oznacza, że przyjęte w tym zakresie rozstrzygnięcia obowiązują zarówno w stosunku do rezerwatu oraz wskazanych nimi obszarów otaczających tę formę ochrony przyrody, na których mają być wprowadzane plany miejscowe. Jeżeli chodzi o obszar leżący poza granicami

rezerwatu, wskazać należy w tym miejscu dodatkowo, że elementy te w jego granicach są wiążące dla planów ogólnych i planów zagospodarowania przestrzennego niezależnie od tego, czy dla rezerwatu jest ustalona otulina czy też nie. Przemawia za tym sama konstrukcja przepisów ustawy o ochronie przyrody. Nie określa ona wprost zakresu przedmiotowego rozstrzygnięć, jakie mogą być wprowadzane planem ochrony rezerwatu, a co za tym idzie, jakie mogą być narzucane w stosunku do dokumentów planowania przestrzennego. Ustawodawca określił jedynie, w sposób dość ogólny przepisem art. 20 ust. 3 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody, że w akcie tym mają być zawarte wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w dokumentach planowania przestrzennego, dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych. Za założeniami stawianymi dla zagospodarowania przestrzennego, sprawiającymi, że z istoty swej stanowi ono narzędzie antropogenicznego przekształcenia terenu, można przyjąć, iż prawodawca przyznał regionalnym dyrektorom ochrony środowiska bardzo szeroki zakres oddziaływania na planowanie przestrzenne. Z postawionych przez przepisy art. 3, 7, 13, 15 czy też 18 ustawy o ochronie przyrody rygorów można również wywieść, że prowadzenie ochrony w rezerwach przyrody obejmuje również kształtowanie ładu przestrzennego terenów go otaczających, bez ochrony których nie mógłby on funkcjonować jako forma ochrony przyrody. Również stosunkowo szeroki zakres przedmiotowy w zakresie ustaleń planu ochrony, jakie mogą być narzucane zagospodarowaniu przestrzennemu, został przyznany aktem wykonawczy do ustawy o ochronie przyrody, jakim jest rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. Nr 94, poz. 794). W niniejszym planie ochrony wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w planach zagospodarowania przestrzennego umieszczone zostały w oddzielnym paragrafie, a dla dodatkowego ich ucytelnienia zasięg otuliny, która została nimi objęta została zobrazowana na załączniku graficznym. Stosownie do treści art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556, z późn. zm.) w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się ograniczenia wynikające z ustanowienia rezerwatów przyrody. W planowaniu przestrzennym już na etapie sporządzania i uchwalania prawa w tej materii, zgodnie z dyspozycją ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”, uwzględnia się uwarunkowania wynikające m.in. z wymogów ochrony środowiska i przyrody. Wobec tego uznać należy, że wymogi stawiane planem ochrony rezerwatu przyrody są wymogami bez których nie może być wprowadzony w życie dokument z zakresu planowania przestrzennego. Konstrukcja obowiązującego prawa sprawia, że unormowania planu ochrony rezerwatu przyrody uzyskują pierwszeństwo przed normami wynikającymi z uchwały w sprawie zagospodarowania przestrzennego, w tym sensie, że plan ochrony może modyfikować reżim prawny w tym zakresie. Zawarte w planie ochrony wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w planach ogólnych gmin oraz planach zagospodarowania przestrzennego, adresowane są do organów uchwalających plany i jako źródło prawa powszechnie obowiązującego wywierają dla tych organów bezpośrednie skutki prawne. Z tego względu, wskazania te powinny być uwzględnione przy sporządzaniu aktów planistycznych i mają dla nich wiążący charakter. Zakładając racjonalność ustawodawcy można przyjąć, że tworząc konstrukcję prawną scalającą ze sobą art. 19 ust. 6, art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, nie miał on w zamyśle uzależnić wprowadzenie w życie planem ochrony przepisu, o którym mowa w art. 20 ust. 3 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody, od tego, czy rezerwat posiada otulinę. Można to wywieść ze sposobu sformułowania delegacji przyznającej regionalnym dyrektorom ochrony środowiska prawo do tworzenia otulin rezerwatów przyrody, wyraźnie rozdzielającej kompetencje w zakresie otulin i wymagań ochrony przyrody koniecznych do uwzględnienia w planowaniu przestrzennym. Otulina rezerwatu może być wyznaczona zarządzeniem wydanym na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, natomiast wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w planowaniu przestrzennym mogą być definiowane planem ochrony, który może zostać wprowadzony w życie zarządzeniem wydanym na podstawie art. 19 ust. 6 tej ustawy. Tak skonstruowane prawo wyklucza możliwość wprowadzania do obiegu prawnego otuliny rezerwatu planem ochrony. Można natomiast wyznaczyć tym aktem prawnym obszar graniczący z rezerwatem w celu zabezpieczenia tej formy ochrony przyrody przed zagrożeniami zewnętrznymi wynikającymi z zagospodarowania przestrzennego, zasięgiem odpowiadającym otulinie rezerwatu przyrody. Otulina rezerwatu stanowi swojego rodzaju element wiążący zarządzenie w sprawie

ustanowienia rezerwatu przyrody z zarządzeniem w sprawie jego planu ochrony, przy czym, pierwszy z tych aktów będzie nadrzędnym w kwestiach granic rezerwatu i jego otuliny. Zasięg terytorialny otuliny niniejszego rezerwatu został określony przepisami zarządzenia wydanymi na podstawie art. 13 ustawy o ochronie przyrody. Zawarte w planie ochrony w stosunku do samego rezerwatu jak i jego otuliny wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w planach ogólnych gmin oraz planach zagospodarowania przestrzennego adresowane są do organów uchwalających te plany. Wskazania te powinny być uwzględnione przy sporządzaniu aktów planistycznych. Zamieszczenie w planie ochrony wymagań ochrony przyrody koniecznych do uwzględnienia w dokumentach z zakresu planowania przestrzennego oznacza, że wskazuje on wiążące dyrektywy, które te dokumenty powinny respektować. W tym sensie, że winno się w nich uwzględnić to, co zawarto w planie ochrony. Za swojego rodzaju część wspólną otuliny rezerwatu i wymagań do planowania przestrzennego można uznać art. 13 ust. 3a ustawy o ochronie przyrody, nakazujący uzgadnianie z regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska projektów planów ogólnych gmin i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w części dotyczącej rezerwatu przyrody i jego otuliny. Mając na względzie przedstawiony powyżej stan faktyczny i prawny wprowadzono planem ochrony wymagania ochrony przyrody konieczne do uwzględnienia w dokumentach planowania przestrzennego obejmujące swym zasięgiem rezerwat i jego otulinę. Mają być one planem zagospodarowania przestrzennego obszaru cennego przyrodniczo. Strukturalny ich charakter, wskazujący pożądaną kształt funkcji i sposobu zagospodarowania objętego nim obszaru, ma za zadanie pogodzenie dwóch przeciwstawnych potrzeb, tj. wynikających z antropogenicznego zagospodarowania terenu oraz ochrony przyrody. Jako instrument określający zasady racjonalnego zagospodarowania terenu, w szczególności w obrębie otuliny, bez szkody dla celu ochrony rezerwatu, stanowi swoistą ochronę dla samego rezerwatu. Przyjęte w przedmiotowym planie ochrony rozwiązanie będące sposobem eliminacji zdiagnozowanych zagrożeń zewnętrznych dla rezerwatu odnoszącym się do jego otuliny mieści się w zakresie upoważnienia przyznanego art. 20 ust. 3 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody. Przy definiowaniu zasięgu wskazanych wymagań ochrony przyrody koniecznych do uwzględnienia do planowania przestrzennego uwzględniono, że rezerwat leży w obrębie obszaru Natura 2000. Będąc formą ochrony przyrody o reżimie określonym przepisami z zakresu ochrony przyrody, ma on cel ochrony zbieżny z funkcją pełnioną przez otulinę rezerwatu. Można bowiem przyjąć, że obowiązujące w obrębie obszaru Natura 2000 obostrzenia niedopuszczające podejmowania działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, chronią rezerwat przed zagrożeniami zewnętrznymi wynikającymi z działalności człowieka. Głównym zadaniem realizowanym w ramach sieci Natura 2000 jest utrzymanie lub odtworzenie właściwego stanu ochrony siedlisk i gatunków, a nade wszystko niedopuszczenie do pogorszenia ich stanu. Innymi słowy, w obszarze sieci Natura 2000 chroni się wybrane elementy przyrodnicze, istotne dla właściwego funkcjonowania terenu chronionego. Obszary te nie mają, tak jak ma to miejsce w przypadku rezerwatu, z góry określonych zakazów. Dla każdego obszaru przygotowany jest odrębny sposób ochrony, zawierający m.in. ocenę stanu zachowania przedmiotów ochrony, identyfikację potencjalnych i istniejących zagrożeń, a także zestawienie działań ochronnych, które muszą zostać podjęte.

Status prawny rezerwatu został określony zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 26 marca 1982 r. w sprawie uznania za rezerwaty przyrody (M.P. poz. 74, z późn. zm.). Został on wprowadzony do obrotu prawnego jako forma ochrony przyrody w celu zachowania różnorodnych zbiorowisk roślinnych z wieloma gatunkami roślin rzadkich i chronionych.

Na terenie rezerwatu występują dwa ekosystemy: leśne, reprezentowany przez grądy, świetliste dąbrowy, bory mieszane, bory świeże i zdegradowane bory bagienne oraz nieleśne reprezentowane przez murawy napiaskowe, wrzosowiska, zarośla jałowca, zarośla wierzb szerokolistnych oraz szuwały. W siedliskach leśnych rezerwatu zachodzą naturalne procesy regeneracji. W runie występują siewki drzew charakterystycznych dla danego siedliska jak: grab, lipa drobnolistna, klony – zwyczajny i jawor. Znajdujące się w glebie znaczne zasoby nasion, tzw. banku genów, o czym świadczą liczne siewki drzew liściastych, pozwalają naturalne odnowienie drzewostanów ocenić jako prawidłowe. Sosna występująca w grądach rezerwatu nie stanowi zagrożenia dla tego siedliska. Kwestię udziału sosny w drzewostanach grądowych będących siedliskiem przyrodniczym 9170 oraz jej wpływu na ewentualne pogorszenie stanu zachowania tego siedliska należy rozpatrywać w kontekście lokalnych uwarunkowań przyrodniczych oraz bilansu potencjalnych zysków lub strat w wyniku ewentualnie przeprowadzonych zabiegów

ochronnych oraz celów ochrony rezerwatowej. Wiek 146 lat, jaki osiągnęła sosna w wydzieleniach 150b i 151b nie jest krytycznym dla tego gatunku. Na dzisiaj sosna gwałtownie nie ustępuje i nie zidentyfikowano sytuacji wskazujących, aby miało to nastąpić w ciągu 20 lat obowiązywania planu ochrony. Również, nie należy się spodziewać, że w ciągu tego czasu nastąpi całkowity rozpad drzewostanu. W polskich lasach mamy bardzo rzadko do czynienia ze starzejącym się drzewostanem, w którym jest szansa na wystąpienie w perspektywie wszystkich stadiów rozkładu martwego drewna, jak również odpowiedniej jego ilości w przeliczeniu na 1 ha lasu. Dlatego tak dużą wagę w ochronie rezerwatowej przywiązano do stworzenia warunków dla kształtowania starodrzewu oraz wzrostu zapasu martwego drewna, czynników będących jednymi z najważniejszych elementów przyrodniczych ekosystemów leśnych rezerwatu. Jeśli nawet z przyczyn katastroficznych nastąpi masowe wymieranie sosny, to niewątpliwie proces jej rozkładu będzie trwał dziesiątkami lat, a tym samym cel ochrony będzie nadal aktualny. Uznano bowiem, że o wiele ważniejsze dla stanu siedliska przyrodniczego jakim jest grąd będzie martwe drewno i dojrzały drzewostan osiągający fazę terminalną niż sztuczne usunięcie 146 letnich sosen by niejako na „siłę” „unaturalnić” skład gatunkowy drzewostanu. Zachodzące naturalne procesy, jak starzenie się i rozpad drzewostanu, ustępowanie sosny, fluktuacje w składzie gatunkowym i liczebności zwłaszcza gatunków związanych ekologicznie z martwym drewnem, mikrosukcesja zachodząca na martwym drewnie, regeneracja roślinności na drodze spontanicznej sukcesji wtórnej to bez wątpienia najważniejszy cel w ochronie grądów w rezerwacie. Opracowując plan ochrony oparto go na trzech fundamentalnych zasadach: jak najdalsze spojrzenie wstecz, możliwie szerokie spojrzenie w teraźniejszość i jak najdłuższe prognozowanie przyszłości. W przypadku rezerwatu i obszaru Natura 2000 z przeszłości wyłania nam się drzewostan, który dzięki wieloletniej ochronie rezerwatowej na większości terenu osiągnął dojrzały wiek. W chwili obecnej rosnąca tu sosna nie wpływa w widoczny i mierzalny negatywny sposób na siedlisko przyrodnicze jakim jest grąd. W perspektywie nadchodzących kolejnych dziesięcioleci będzie postępować powolne starzenie się drzewostanu i wzrost zapasu martwego drewna we wszystkich fazach rozkładu kłody stojącej i leżącej. Przybędzie gatunków związanych z martwym drewnem (m.in. dziuplaki, ksylofagi, grzyby), a inne zwiększą swoją liczebność. Generalnie, nastąpi wzrost różnorodności biologicznej i mozaikowości mikro przestrzeni we wszystkich warstwach lasu. Ewentualne stopniowe usuwanie sosny oraz sztuczne inicjowanie przebudowy drzewostanu można praktykować na terenach leśnych leżących poza rezerwatem. W rezerwacie przyrody stanowiącym komponent obszaru Natura 2000 w wyniku usunięcia sosny, zwłaszcza tej 146-letniej, uzyska się dłuższe o dużej masie, których zrywka doprowadzi do zniszczenia runa i gleby, a tym samym pogorszenia oceny wielu wskaźników, w tym wskaźnika – zniszczenie runa i gleby związane z pozyskaniem drewna. Jednocześnie należy zaznaczyć, że z gatunków lasotwórczych grądów jedynie dąb wymaga specjalnej „troski” ze strony człowieka. Lipa, grab, jawor i klon dość łatwo zajmują luki powstałe w strukturze drzewostanu. Jednak aby do tego doszło na drodze naturalnej potrzeba niekiedy wielu lat i zaistnienia odpowiednich warunków sprzyjających różnicowaniu się drzewostanów pod względem wieku, składu gatunkowego i układu przestrzennego.

Potencjał ekosystemów leśnych, w szczególności grądów, jest na tyle duży, że procesy lasotwórcze stanowią zagrożenie dla tworzących z nim mozaikę przestrzenną siedlisk ciepłolubnych roślin. Zacienianie stanowisk gatunków światłolubnych stanowi jedno z głównych zagrożeń dla występujących w rezerwacie wydm śródlądowych z murawami napiaskowymi czy też suchych wrzosowisk. Zaplanowanym w planie ochrony działaniem, mającym przeciwdziałać temu niekorzystnemu zjawisku, jest usuwanie z tych siedlisk samosiewów i podrostów drzew oraz krzewów.

Zmiany stosunków wodnych w rezerwacie dokonane poprzez wykopanie rowu osuszającego i budowę sztucznych zbiorników od jego strony wschodniej, spowodowały zanik wilgotnych łąk, torfowisk wysokich oraz torfowisk przejściowych i niskich, z których większość płatów znajdowała się w zagłębieniach między wydmowych. Dlatego w planie ochrony wskazano na konieczność odstąpienia od realizacji tego rodzaju działań przy planowaniu zagospodarowania przestrzennego.

W ramach ochrony zachowawczej będą chronione naturalne procesy zachodzące w zbiorowiskach leśnych, takie jak: powolne starzenie się oraz różnicowanie przestrzenne pionowe i poziome drzewostanu; wzrost zapasu martwego drewna we wszystkich fazach rozkładu kłody stojącej i leżącej; wzrost liczby gatunków zwierząt, roślin i grzybów związanych z martwym drewnem; ogólny wzrost różnorodności biologicznej i mozaikowości leśnych mikrosiedlisk.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych, celem zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, z późn. zm., zwanej dalej „ustawą ooś”), Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie podał w dniu 18 maja 2021 r. do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do sporządzania projektu planu ochrony i o wyłożeniu w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie założeń do sporządzanej dokumentacji poprzez:

- 1) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 2) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Urzędu Gminy Siedlce;
- 3) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Nadleśnictwa Siedlce;
- 4) umieszczenie obwieszczenia na łamach lokalnej gazety.

W ramach przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa, w wyznaczonym 21 dniowym terminie na zapoznanie się z dokumentacją i wniesienie do niej uwag i wniosków, do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie nie wniesiono uwag i wniosków.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych, celem zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonym w ustawie ooś, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie podał w dniu 5 września 2022 r. do publicznej wiadomości informacji o wyłożeniu w siedzibie Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie projektu planu ochrony poprzez:

- 1) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 2) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Urzędu Miasta i Gminy Serock;
- 3) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Nadleśnictwa Siedlce;
- 4) umieszczenie obwieszczenia na łamach lokalnej gazety.

W ramach przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa, w wyznaczonym 21 dniowym terminie na zapoznanie się z dokumentacją i wniesienie do niej uwag i wniosków, do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie nie wniesiono uwag i wniosków.

Projekt planu ochrony został, zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, przesłany Radzie Gminy Siedlce, celem zaopiniowania. Rada Gminy Siedlce nie wydała uchwały w sprawie przedłożonego projektu zarządzenia, stosując tym samym, przewidziany przez ustawę o samorządzie gminnym, tryb milczącego przyjęcia tekstu projektu zarządzenia bez zastrzeżeń.

Projekt zarządzenia został zaopiniowany przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, który wskazał do niego następujące uwagi.

1. Obszar wskazań do aktów z zakresu planowania przestrzennego winien odnosić się do otuliny rezerwatu przyrody – pismo Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 17 listopada 2020 r. znak: DOP-WOŚ.082.179.2020.IŁ.1 skierowane do RDOŚ w Warszawie dotyczące kontroli aktu prawa miejscowego zarządzenia RDOŚ w Warszawie z dnia 21 lipca 2020 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Horowe Bagno” (Dz. Urz. Woj. Mazowieckiego poz. 8203).

Rezerwat przyrody nie miał wyznaczonej otuliny. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie uwzględniając wniesioną uwagę poprawił w tym zakresie projekt planu ochrony poprzez wyznaczenie otuliny aktem prawnym w sprawie rezerwatu przyrody i zdefiniowanie wymagań w jej obrębie.

2. Zastosowano w stosunku do ujętych w uzasadnieniu niektórych zagadnień zbyt obszerne wyjaśnienia.

Obowiązek sporządzenia uzasadnienia do aktu prawa miejscowego, jakim jest plan ochrony rezerwatu przyrody, wynika wprost z przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Dodatkowo regulacja ustalona ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.) sprawia, że plan ochrony rezerwatu przyrody ma szczególną budowę i co jest z tym związane, do jego uzasadnienia nie można sztywno stosować wzorca z ww. rozporządzenia. Ustawa ta nakazując dołączanie do przyjętego dokumentu uzasadnienia, zawierającego informacje o udziale społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, nadaje planom ochrony w tej materii szczególną budowę. Najogólniej rzecz ujmując, do projektu zarządzenia winno być sporządzone wyczerpujące uzasadnienie. W ocenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie będziemy mogli mówić o wyczerpującym uzasadnieniu, jeżeli jego treść pozwoli w jak najszerszym kontekście poznać proces myślowy organu uchwalającego akt prawny, a więc tego, czym się kierował wprowadzając regulację określonej treści. Można w tym miejscu wskazać dodatkowo, że uzasadnienie szczątkowe, ograniczające się wyłącznie do ogólnych stwierdzeń, nie zapewniałoby możliwości przeprowadzenia efektywnej kontroli aktu prawa miejscowego. Już sama jakość uzasadnienia sporządzonego do zarządzenia może bowiem w znacznym stopniu determinować sposób sporządzenia uzasadnienia organu przeprowadzającego kontrolę aktu prawnego. Wszechstronność i trafność argumentacji zawartej w uzasadnieniu sprawia, że badanie zgodności z prawem planu ochrony nie może się odbyć bez odniesienia się do niej. Należy mieć jednak zawsze na względzie, że stopień szczegółowości uzasadnienia winno kształtować się w sposób zróżnicowany, zależny od racjonalnie pojętych potrzeb dla danego aktu prawnego. Można zatem przyjąć, że projekt zarządzenia zawierający uzasadnienie szczegółowo wyjaśniające motywy podjętych w nim rozwiązań pozostaje w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. W związku z tym, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie nie zmienił uzasadnienia do projektu planu ochrony, gdyż zastosowana duża szczegółowość uzasadnienia projektów planów ochrony nie może przesądzać o naruszeniu prawa przemawiającego za stwierdzeniem ich nieważności. Ponadto Minister Klimatu i Środowiska kontrolując zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie pismem z dnia 22 czerwca 2023 r. znak DOP-WOŚ.082.107.2023.KW wskazał, że w uzasadnieniu do aktu prawa miejscowego powinna się znaleźć całościowa informacja dotycząca zarówno treści poszczególnych postanowień zawartych w akcie jak i procedury jego opracowania i przyjmowania. Ponadto szczegółowe odniesienie się do zagadnień poruszonych planami ochrony nie zostało dostrzeżone jako uchybienie w dotychczasowych postępowaniach prowadzonych przez sądami administracyjnymi w sprawie planów ochrony Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie.

Projekt zarządzenia został uzgodniony przez Wojewodę Mazowieckiego.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Cel wprowadzenia zarządzenia.
Celem wprowadzenia zarządzenia jest wypełnienie delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336, z późn. zm.).
2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.
Projekt zarządzenia będzie oddziaływał:
 - 1) jako powszechnie obowiązujący akt prawa miejscowego na wszystkie podmioty, które znajdują się lub znajdują w zasięgu terytorialnym objętym jego regulacją;
 - 2) na Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie.
3. Konsultacje.
Projekt zarządzenia, jako akt prawa miejscowego podlega:
 - 1) na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 190) uzgodnieniu z Wojewodą Mazowieckim;
 - 2) na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody zaopiniowaniu przez właściwą miejscowo radę gminy;
 - 3) na podstawie art. 19 ust. 1 a ustawy o ochronie przyrody procedurze udziału społeczeństwa przewidzianej przez przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2023 r. poz. 1094, z późn. zm.).
4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego.
Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia pociągnie za sobą skutki finansowe w postaci wydatków budżetu państwa w wysokości około 80 000 zł brutto.
5. Wpływ regulacji na rynek pracy.
Zapisy w projekcie zarządzenia nie będą miały wpływu na rynek pracy.
6. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.
Wydanie niniejszego aktu prawnego stanowi sposób realizacji celów ochrony przyrody. Wprowadzenie jego regulacji wyeliminuje wątpliwości i niejasności w odniesieniu do prowadzonej w obiekcie ochrony przyrody, co z kolei usprawni opracowywanie dokumentacji i wydawanie decyzji w prowadzonych w jego materii procedurach uzgodnieniowych. Spodziewać się również można, że przedmiotowy projekt przyczyni się do polepszenia warunków realizacji działań ochrony czynnej w związku z łatwiejszym dostępem do informacji dotyczących przedmiotów i celów podlegających ochronie. Proponowana regulacja nie będzie wywoływać skutków istotnych ze względu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe, a także na osoby starsze i osoby niepełnosprawne. Projektowana regulacja nie wpłynie na proces inwestycyjny z uwagi na fakt, iż nie wprowadza żadnych zmian w odniesieniu do granic obszaru.
7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.
Projektowana regulacja nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.
8. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej.
Regulacja przedmiotowego zarządzenia jest objęta prawem UE. Zarządzenie swym zakresem obejmuje: Gołobórz PLH140028, czyli teren objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000 jako specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO) na podstawie Dyrektywy Unii Europejskiej 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny (Dz.U.U.E.L.1992.206.7) i Rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 4 lutego 2021 r. w sprawie specjalnego obszaru ochrony siedlisk Gołobórz (PLH140028) (Dz. U. poz. 344). Projekt zarządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.